

Doug CASEY
John HUNT

LORDUL
DROGURILOR

High Ground

Traducere: Victor Ionescu

SENSE OF SELF PUBLISHING
Bragadiru
2026

Cuprins

	Prolog	15
1	Întoarcerea pe front	19
2	Marketing pe teren	27
3	Plănuind etapele	35
4	Groapa cu șerpi	46
5	Morlocii în Mordor	53
6	Afacerea legală	71
7	Metamorfoze	82
8	Echipa din teren	96
9	Murdar vs. curat	107
10	Primele impresii	116
11	Extindere ilegală	126
12	Contrabandă în Gondwana	133
13	Permise legale și permisiuni	141
14	Răutățile și injuriile concurenței	149
15	Un condamnat eliberat condiționat și un dușman al statului	161
16	Adevăr și consecințe	174
17	Acasă este locul unde te așteaptă Bestia	184
18	Licoarea Diavolului	190
19	Maximizarea căilor ProPG	204
20	Două la prețul uneia	211
21	Un pian la război	218
22	Răul cel mai mic	223
23	Trezire	229
24	Teatru Kabuki	239
25	Raportul post-acțiune	258
26	Incendiind casa	264
27	Edificând latura întunecată	276
28	O lecție pentru Președinte	283
29	Prea puțin timp	301
30	Inamicii Americii	313
31	Muncă de teren	321
32	Cel mai flexibil lemn	326
33	Import - Export	332
34	Toată lumea apreciază birourile din bambus, nu-i așa?	338
35	Cine este șeful aici?	343
36	Acțiune executivă	350
37	Fisuri în armură	354
38	El Gordo vomită fasolea	359
39	Controlul calității	366
40	Excursie	373
41	Dezinformare	379
42	Răul printre noi	384
43	Cercetător rebel	390

44	Steag fals	396
45	Cine merită ucis?	408
46	Începând să te cunosc...	423
47	Pretorien	433
48	O faptă bună rămasă nepedepsită	444
	Epilog	451

„Dacă noțiunile de „viață, libertate și căutarea fericirii” nu includ și dreptul de a experimenta cu propria conștiință, atunci Declarația de Independență nu valorează mai mult decât cânepa⁴ pe care a fost scrisă.”

- Terrence McKenna⁵

4 Joc de cuvinte în limba engleză: "hemp" înseamnă cânepă (istoric, hârtia folosită în perioada colonială americană era adesea fabricată din fibre de cânepă) - dar "hemp" mai înseamnă și cannabis.

5 Terrence McKenna a fost un etnobotanist, filozof și scriitor american, cunoscut în special pentru studiul plantelor psihoactive și al psihologiei umane.



Prolog

CREIERUL lui Stephan Liggett rămăsese în mod vag în modul de test și avea urgent nevoie de cafea. Cafeaua este o drog care crează dependență. Dealtfel, viața este plină de astfel de substanțe - unele bune, altele rele, altele irelevante.

Ca multe alte droguri care crează dependență, cafeaua îi oferea unele beneficii dovedite pentru sănătate, dar putea, de asemenea, să provoace rău. Niciun guvern nu a interzis până în prezent cafeaua, așa că nu trebuia să jefuiască o bancă pentru a-și permite s-o cumpere.

Creierul său lipsit de cafeină a concluzionat, din eroare, că ar dura mai puțin timp să aștepte la lungă coadă de la cafenea – împreună cu alți zombi matinali - decât să și-o prepare singur cafeaua, acasă: să o cântărească, să o macine și să o infuzeze. Așadar, prima lui acțiune importantă din acea dimineață a fost să consume un drog – achiziționat de pe piața liberă de la Starbucks – pentru a-și îmbunătăți funcționarea creierului.

După o săptămână de relaxare pe plajă cu partenerul său, munca nu părea la fel de atrăgătoare ca de obicei, așa că Stephan nu a făcut eforturi să se grăbească. Veterinarul-șef al facilității își făcea uneori apariția devreme, dar de obicei Stephan era cel care ajungea primul. Câinii nu plecau nicăieri. Asta dacă bieteile făpturi erau încă vii. Sclipirile slabe ale soarelui de dimineață iluminau noul cititor de

carduri de securitate instalat de curând, care înregistra venirea și plecarea tuturor. Stephan, cu o mișcare leneșă, s-a căznit să scoată cardul său de identificare, iar ușa clădirii care adăpostea laboratorul s-a deschis.

Clădirea mirosea a ... muncă. Substanțe chimice din laboratoarele de la etajele de sus, vopsea veche, ceară de podea proaspăt aplicată, cerneală de imprimantă, mușgai din conductele de tiraj de aer, fibră de sticlă din panourile suspendate din tavan, toate amestecate cu miasmele ce se insinuuau din laboratorul de testare pe animale – o unitate veterinară – din subsol. Mirosurile se ridicau împreună cu lifturile, se strecurau prin crăpăturile din beton și se scurgeau prin pardoseala din plăci laminate.

Zona cuștilor câinilor avea un ușor miros de bambus, deoarece noul medicament aflat în testare era realizat din aceste plante. Laboranții pulverizau o versiune aerosol a acestuia în plămânii câinilor.

Liftul se mișca într-un ritm cel mai bine descris ca fiind *imperceptibil*, ca de obicei. „Sigur, poți economisi bani la lifturi. Nicio problemă.” Stephan a imitat vocea imaginară a arhitectului clădirii, adăugând o intonație efeminată care îi venea în mod natural. „În mod cert, vom ajusta setările de fabrică la un ritm *permanent întârziat*.”

Nu că administratorilor universității le-ar păsa câtuși de puțin de eficiența oamenilor din aceste clădiri. Atâta timp cât ocupanții aduceau bani din granturi, nimic altceva nu conta aici.

Stephan s-a apropiat de mulți dintre oamenii de la Visioryme, compania care a contractat acest studiu actual. CEO-ul Visioryme era favorita sa. Spre deosebire de CEO-urile altor mici companii farmaceutice cu care interacționase, Tristana Debocher era blândă și empatică.

Dar, de asemenea, părea cumva frântă, ca și cum ar fi fost îngropată sub dărâmături sau ar fi purtat greutatea unei tragedii personale nerostite.

Se întâlniseră de multe ori în timpul planificării și contractării pentru acest studiu. Stephan efectua tot felul de lucrări, de la a aplica pentru aprobarea Comitetului Instituțional de Îngrijire și Utilizare a animalelor, până la pregătirea inspecției de biohazard și depunerea documentelor la FDA⁶. A preluat aceste sarcini - mult dincolo de sfera rolului său oficial de tehnician veterinar - pentru că reușea să navigheze în peisajul administrativ acolo unde alții eșuau. Persoana sa non-amenințătoare și manierele sale blânde dezarmau secretarele care

6 FDA (Food and Drug Administration) este agenția guvernamentală din Statele Unite responsabilă cu reglementarea produselor alimentare, a medicamentelor, a dispozitivelor medicale și a cosmeticelor.

erau cerberii departamentului. În loc să construiască baricade reflexive, slujitorii mlaștinii administrative erau înclinați să-l ajute. Îndeajuns stimulat cu un café latte de dimensiune medie, Stephan putea să înfrunte starea de apatie academică. Tristana Debocher a observat asta. L-a complimentat pentru gândirea și etica sa în muncă. Faptul că lui îi lipsea o diplomă universitară părea să nu conteze pentru ea.

Invitația ei de a se alătura companiei ca o specie de „Man Friday”⁷ l-a și flatat, dar l-a și intrigat. Lucrul pentru o companie farmaceutică de tip startup nu-i trecuse niciodată prin minte. Dar nici lucrul într-un laborator universitar pentru testări pe animale. Ar fi preferat să hoinărească prin lume, să facă scuba diving și să caute comori. Din păcate, deși avea abilități extinse, îi lipsea suma considerabilă de bani necesară pentru toate astea. Propunerea ei i-ar fi oferit ocazia să câștige mai multe din ambele, eliminând chiar și cea mai mică umbră de nesiguranță a locului de muncă.

Avea să-i răspundă astăzi. Într-un fel sau altul.

A auzit câinii lătrând înainte ca liftul să coboare greoi la primul nivel al subsolului, unde laboratoarele veterinare fără ferestre erau ascunse de privirile activiștilor pentru drepturile animalelor. Ușa a rămas închisă câteva minute după ce liftul s-a oprit. Întârzierea a fost o răzbunare pasiv-agresivă a contractorilor de construcții împotriva câinilor de test ai universității. Prin ușa liftului, câinii lătrau mai tare. Nu era normal.

Ușile s-au deschis într-un final, dar atât de încet...

Imediat, un bot negru a apărut prin ușă. Stephan s-a tras înapoi, lipindu-se cu spatele de peretele din fundul liftului, învăluit de frică. Restul câinelui negru a intrat în lift, urmând botul cel negru.

Câinele a sărit spre fața lui.

Nu a avut timp să urle.

Dar nici nu avea nevoie. Câinele, o femelă collie, și-a pus labele pe pieptul lui și l-a lins pe bărbie și nas, răsucindu-se pe picioarele din spate, fluturându-și coada ca o salutare.

Stephan a îndreptat cu blândețe cățelușa înapoi pe toate cele patru labe și a mângâiat-o în spatele urechii, în timp ce se uita afară din lift. Câinii, eliberați din cuștile lor, lătrau, se jucau și se zbenguiau, participând la o petrecere canină.

7 "Omul Vineri" - termen utilizat pentru a descrie o persoană care este extrem de versatilă și de încredere, care îndeplinește diverse sarcini și funcții în cadrul unei organizații. Denumirea provine din romanul „Robinson Crusoe” de Daniel Defoe, unde „Friday” este servitorul credincios al protagonistului.

Collie cea neagră a rămas lângă el. Cu o curiozitate temperată de timiditate, Stephan a pășit în coridor. Unele dintre aceste animale nu erau obișnuite cu contactul uman normal. Nu era nicio garanție că ar avea vreo simpatie pentru oameni. Văzuse câini de laborator atacând imprezvizibil tehnicienii veterinari. De fapt - dacă ar fi fost închis într-o cușcă toată ziua, având înfipite în corp ace de seringă prin care să primească droguri experimentale, ar fi mușcat și el pe oricine s-ar fi apropiat.

De ce erau câinii afară din cuști?

Nu toți cei șaisprezece câini erau afară. A numărat doar opt liberi, având parte de distracția din laborator. Ceilalți opt rămăseseră închiși, dar contribuiau la haos cu vocile lor entuziaste.

Stephan a început prin a prinde unul dintre câini, comparând inscripția de pe zgarda acestuia cu etichetele din cuști. Collie l-a ajutat. Rasa ei o făcea să adune la un loc câinii pierduți, din instinct.

Veterinarul-șef a ieșit din lift.

„Stephan, ce se întâmplă?” a întrebat veterinarul.

„Nu am idee. Așa erau când am ajuns aici.”

Veterinarul a studiat cușca acum reocupată, a mișcat de sus în jos zăvorul simplu al ușii, dar nu a spus niciun cuvânt.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul. Fiecare avea același gând.

PETA⁸.

Părea evident că activiștii pentru drepturile animalelor pătrunseseră în incintă și lăsaseră animalele libere. Doar ca să le strice experimentele. Toată lumea știa că acest lucru ar putea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

Collie cea grijulie s-a frecat de piciorul lui Stephan și a lătrat repetat într-un mod specific câinilor frustrați de prostia umană. A sărit pe picioarele din spate și a zgâriat una dintre cuștile goale. Poate voia să intre și ea în cușca ei.

O etichetă roșie pe cușcă și o zgardă roșie declarau că face parte din grupul de tratament activ - cei cărora li se administrase deja drogul de la Visioryme. Câinii cu etichete și zgărzi albastre primiseră doar placebo.

Stephan a studiat cuștile goale, cele din care ieșiseră câinii. Toate aveau etichete roșii.

A strâns câinii unul câte unul și i-a dus înapoi în cuștile lor. Fiecare câine liber purta o zgardă roșie.

Stephan a murmurat nehotărât. „Blestemată PETA.”

8 People for the Ethical Treatment of Animals - organizație internațională dedicată drepturilor animalelor.

1



Întoarcerea pe front

CHARLES Knight se legăna pe prova yacht-ului său de cincisprezece metri lungime, vibrațiile în sincope ale unor tobe metalice răsunând prin sistemul audio setat la volum maxim. Jimmy Buffett îi împărtășea dragostea pentru cultura insulelor. Yachtul glisa cu ușurință prin valurile atlantice, împins de o briză de optsprezece noduri din est, specifică începutului de toamnă. Zâmbi în timp ce vântul împrăștie un spray sărat prin părul său lung.

La șase mile în față se afla Charleston, locul pe unde avea să intre în Statele Unite, pentru prima dată după șapte ani. Cum se va simți la sosire? Ar fi fost ca acasă?

Își șterse crusta de sare de pe obraji și străbătu cu privirea soarele de după-amiază, care se reflecta în ocean. La distanță, o șalupă cu motor străbătea valurile, ridicând apa pe ambele părți.

Se îndrepta spre el.

Charles s-a mutat înapoi la cockpit, a dezactivat pilotul automat, a redus volumul muzicii și a orientat barca mai aproape de vânt, departe de ambarcațiunea aflată încă la distanță. A strâns pânza principală și genoa. Genunchiul stâng - fixat țeapăn - și cel drept îndoit, îl ajutau să rămână în poziție verticală în timp ce barca se înclina puternic. Simțea adrenalina inundându-l în timp ce apa se revărsa peste marginea bărcii. Această senzație nu eșua niciodată să-i ridice energia. Nu se putea abține să nu zâmbească. El și barca lui se îndreptau din nou spre mare, tăind apa cu 8,5 noduri.

Din păcate, ambarcațiunea cu motor a schimbat direcția pentru a-l intercepta, călătorind cu mai mult de douăzeci de noduri. Realitatea problemelor iminente îi diminuea plăcerea momentului.

Câteva minute mai târziu, o șalupa de intervenție din clasa Defender, lungă de nouă metri, cu motoare duble exagerat de mari, s-a apropiat de iahtul său. O mitralieră montată la prova sugera că aceasta nu era ambarcațiunea prietenoasă care să-l întâmpine acasă după atâția ani petrecuți în străinătate.

Un bărbat echipat cu vestă de salvare, aflat la prova, și-a îndreptat arma direct spre el. Era o demonstrație agresivă de putere - care revărsa toată furia din Washington, acceptată de angajații de la toate nivelurile guvernului predispuși la astfel de comportamente.

Paza de coastă îl contactase pe radio de trei ori în timp ce se apropiau. Bineînțeles, le ignorase apelurile, niște insistenți nepoliticoși. Dar nu era ca și cum velierul său ar fi putut să-i depășească. Barca s-a apropiat și ofițerul în comandă a strigat prin difuzor.

„Aceasta este Paza de Coastă a Statelor Unite. Întoarceți-vă în fața vântului și pregătiți-vă să fiți abordat.”

La naiba. Charles sperase să evite asta.

Îngrijorarea lui provenea din mica problema de a avea o sută de mii de doze de medicamente ilicite ascunse la bordul bărcii sale.

A salutat Paza de Coastă ca și cum ar fi văzut barca pentru prima dată și a pornit dieselul Yanmar de 125 CP, care îl va menține îndreptat direct în vânt. A făcut o întoarcere. Pânza principală s-a agitat în timp ce își aduna genoa, ceea ce a obținut pur și simplu eliberând o parămă și apăsând un buton. Tehnologia modernă îi permitea să navigheze singur pe ocean în barca sa, pe care o numise Caroline.

Pânza principală făcu o gălăgie îngrozitoare, iar boomul se smuci, furios că trebuia să înfrunte vântul direct.

Își aruncă o privire către ambarcațiunea înarmată, pe măsură ce se apropia. Bărbatul încărcat de testosteron, care stătea la mitraliera M240, avea degetul pe trăgaci. Un val neașteptat ar putea ridica prova bărcii de coastă și, combinată cu acel deget plasat necorespunzător, ar putea duce la o rafală de gloanțe de 7.62 mm care ar străpunge carena yachtului său. Sau poate chiar pe el. Era oare amenințarea unei bărci cu vele care se apropia de țărmul SUA suficientă pentru a determina Paza de Coastă să își țină armele încărcate și îndreptate spre el?

Defenderul veni alături. Marinarul care manevra mitraliera purta ochelari scumpi de soare sub borul șepcii de la Paza de Coastă. Flotabilitatea vestei portocalii PFD a marinarului contracara parțial densitatea vestei antiglonț care se afla dedesubt și ar putea să-l mențină la suprafață în cazul în care s-ar afla în apă. Bărbatul își

îndrepta în continuare arma direct spre Charles, care stătea în cockpitul velierului său - fără să pară o amenințare și cu un zâmbet luminos și primitor pe față.

„Domnule,” a spus o voce printr-un difuzor din interiorul Defenderului parțial închis. Prin reflecția pe sticlă, Charles a putut să-l vadă pe bărbatul care ținea microfonul. „Domnule, sunteți în apele Statelor Unite. Îți vom aborda ambarcațiunea.”

În ultimii ani, Charles învățase că, dacă ai intenția de a sfida autoritatea, atunci *chestionarea* autorității este cel mai bine să fie făcută cu calm. Își dobândise abilitatea de a rămâne furios pe interior și de a zâmbi pe exterior, o fațadă pe care nu ar fi putut-o menține în tinerețe. Mușchii din jurul gurii i s-au strâns în timp ce adrenalina îi asalta corpul. Psihiatrii ar putea numi asta anxietate, dar termenul *anxietate* se aplica doar atunci când acest proces se producea necorespunzător. Răspunsul de luptă-sau-fugi care acum îl cuprindea pe Charles îi oferea minții și corpului neurotransmițătorii de care avea nevoie când se confrunta cu un pericol iminent. Simțurile i s-au ascuțit la apropierea intrușilor amenințători.

Deși Charles a urmărit în media excesele recentelor administrații politice în timpul absenței sale îndelungate, nu experimentase personal transformarea culturală care avusese loc în țara sa natală. Încerca să-și stăpânească o dorință prostească de a desface straturile kafka-ești ale cepei Departamentului de Securitate Internă. Nu a reușit. A strigat pentru a fi auzit peste amalgamul de sunete de vele, motoare și vânt. „De ce doriți să-mi abordați barca?”

„Domnule, nu aveți nicio opțiune în această chestiune. Vă vom aborda.” Ofițerul a făcut un semn către trei bărbați care au aruncat cabluri în jurul cârligelor și balustradelor disponibile și au tras Defenderul lipindu-l de bord. Cele două ambarcațiuni se legănau acum una lângă alta, polietilena roșie a Defenderului frecându-se de gelcoat-ul albastru marin al *Carolinei*. Un bărbat ținea M16A2 îndreptat spre Charles; mitraliorul de pe prova își menținea și el arma ținută spre el. Ofițerul avea arma trasă din toc, dar cel puțin *acea* armă nu era direcționată direct spre pieptul lui Charles.

„Ați clarificat că nu am de ales, dar *de ce* îmi abordați barca?” Charles își dădu la o parte părul decolorat de soare - ușor colat cu sare - care îi gădila umărul la fel de sărat.

„Domnule, ați refuzat să răspundeți la mai multe apeluri radio. Ați refuzat să răspundeți la apelurile vocale amplificate. Ați refuzat să răspundeți la semnalele vizuale standard, și vă apropiați de țărnul SUA. Domnule, *veți fi* abordat.”

Adăugând cuvântul *Domnule*, se presupunea că amenințarea, invazia proprietății și percheziția fără mandat devin respectabile. Protejați de uniforme guvernamentale, doi dintre bărbați au sărit pe barca lui Charles. Un observator obiectiv ar putea recunoaște acest comportament ca fiind al piraților. Ar trebui Charles să-și exercite dreptul de a respinge intrușii? Mai bine nu.

„Domnule, sunteți înarmat?” a întrebat unul dintre ei. Erau instruiți să întrebe asta, ca parte din procedură. Dar de data aceasta întrebarea suna evident ridicol. Charles purta doar un costum de baie.

Charles și-a ridicat brațele deasupra capului. „Unde credeți că aș putea să ascund o armă?” S-a întors, dezvăluindu-și spatele bronzat profund. Nu era nicio armă prinsă cu bandă adezivă de spatele lui. Nu era niciun loc pe corpul său unde care ar fi putut ascunde o armă. Era la fel ca atunci când îl percheziționezi pe un bărbat în cămașă cu mânecă scurtă, cum se întâmpla adesea la punctele de control TSA⁹ din aeroporturi. Pentru a fi complet deschis, ar trebui să le arate fundul. Deocamdată, s-a abținut de la a face asta.

Antrenamentul de a urma un protocol rigid tinde să reducă capacitatea unui om de a gândi pentru sine. Un creier care nu se antrenează se atrofiază. Aceasta oferă o explicație de ce IQ-ul angajaților guvernamentali este, statistic, sub medie. Inteligența lor înăscută nu era, neapărat, sub nivelul normal. Dar organizațiile în care lucrau încurajau supunerea, nu gândirea independentă, ca fiind calea spre succes. Stupidenia poate fi un trăsătură dobândită.

„Domnule, aveți o armă?”

Charles s-a luptat intern. „Am un cuțit de curățat - este pe masa de aici. Pentru mere. Vrei un măr?”

Exasperarea sa era evidentă, iar ofițerul a sărit: „Aveți vreo armă pe barca dumneavoastră, domnule?”

Chiar atunci, unul dintre bărbați a deschis o trapă sub o pernă a cockpitului și a strigat cu voce tare: „Sunt arme aici!” S-a aplecat și a scos un AR-15, cu încărcătorul montat și siguranța pusă. O ținea cu delicatețe, ca și cum ar fi fost un animal mort.

Ofițerul a spus furios: „Domnule, ați spus că nu sunt arme pe barca dumneavoastră!”

„Domnule,” a răspuns Charles cu și mai multă intensitate, „nu am avut timp să răspund.”

Ofițerul a roșit și a strigat către cei doi bărbați: „Percheziționați ambarcațiunea!”

9 TSA (Transportation Security Administration) este agenția guvernamentală din Statele Unite responsabilă cu securitatea transporturilor, în special în aviație.

Ofițerul s-a întors spre Charles. „Vom examina această barcă, domnule, și vom îndepărta toate mărfurile de contrabandă și vom sechestra ambarcațiunea dumneavoastră, după cum vom considera că va fi necesar. Aveți o armă de asalt la bord.”

„Aveți în vedere că am doar o pușcă semi-automată.”

„Un AR-15 este o armă de asalt, domnule.”

Tendința lui Charles de a contesta autoritatea l-a copleșit.

„De ce credeți asta?” a apucat să spună, înainte de a-și impune să se oprească. „Pentru că *arată* ca o armă automată? Ca mitraliera M240 pe care omul dumneavoastră, destul de nepolitic, o îndreaptă spre mine? A numi o pușcă semi-automată *armă de asalt* nu o face să fie așa ceva. Cineva în poziția dumneavoastră ar trebui să *știe* asta.”

Era ofițerul o victimă ignorantă a propagandei și a limbajului ambiguu? Sau un furnizor al acestora? Cei mai mulți oameni erau ambele.

Cele mai eficiente și distrugătoare minciuni sunt minciunile pe care ți le spui ție însuși.

„Este o armă de asalt,” a repetat bărbatul.

Auzi sau spui orice de suficiente ori, cu suficientă certitudine, și devine adevăr. Spălarea pe creier – aceasta era de fapt arma de asalt reală.

Încercarea de a contracara spălarea pe creier cu logică s-a dovedit de multe ori a fi Don Quijotească. Dar, în acel moment, a servit pentru a distra atenția bărbatului de la supravegherea completă a subordonaților săi. Așa că Charles a întrebat: „Ce te face să crezi că este o armă de asalt?”

„Din punct de vedere legal, mânerul pistolului și supresorul de flacără sunt cele mai relevante criterii... domnule.”

„Mare pericol este mânerul pistolului,” a spus Charles. „Fără acest mâner, presupun că nu aș putea să atac pe nimeni cu arma. Asta este ce se învață la școala de Securitate Internă?”

Ofițerul și-a păstrat calmul, în ciuda dorinței sale evidente de a-l lovi pe Charles în față. Instruirea sa l-a ajutat să mențină o aparență de superioritate morală, însă robotic.

„Care a fost portul tău de plecare?” a cerut ofițerul.

„Am călătorit în jurul lumii.”

„Răspunde la întrebare, domnule. Care a fost portul tău de plecare?”

„Vin direct din Bahamas - Nassau, cel mai recent.”

„Ai avut acea armă în Bahamas?”

Arma era ilegală pe țărm în cele mai multe locuri pe care le vizitase, dar el nu dusese *acea* armă pe țărm. Charles nu vedea niciun motiv să răspundă la întrebare.

„Domnule, care este cetățenia dumneavoastră?”

Mai mult din Don Quijote a ieșit la iveală. „Sunt american, dar dețin un pașaport al Statelor Unite.”

Ofițerul l-a fixat cu privirea în timp ce urca la bordul velierului.

„Clarifică. Ești cetățean american?”

„Așa cum am spus, sunt american. Sunt, de asemenea, cetățean al Statelor Unite.”

„Numele meu este ofițer secund Chittingham. Unul dintre oamenii mei va merge jos cu tine pentru a-ți recupera pașaportul și manifestul. Nu încerca să ajungi la nimic care ar putea fi considerat o armă.”

„Ofițer Chittingham, de ce crezi că ai autoritatea să îmi dai ordine pe barca mea?”

„Suntem Departamentul de Securitate Internă. Fă ce ți se spune!”

Atitudinea antrenată a bărbatului a ezitat.

„Desigur.”

Charles se simțea tentat să lanseze insulte sardonice. A face asta ar fi fost o abatere atât de la modul în care a fost educat, cât și de la abordarea sa prietenoasă obișnuită în relațiile cu ceilalți. Tatăl său, dacă ar fi auzit observațiile pe care Charles le făcea până acum doar în gând, ar fi fost îngrozit și furios cum nu a fost el vreodată.

Să nu mai vorbim că insultele sardonice ar putea duce la încătușarea lui Charles.

Charles a coborât și și-a luat documentele. I-a observat pe bărbați cum căutau în barcă, deschizând fiecare compartiment, storcând fiecare vestă de salvare. Au găsit o pușcă cu alicie de tip shotgun și un pistol Glock de 9 mm, pe care le-au dus sus pe punte. Dar nu descoperiseră drogurile. Nu încă.

„De ce porți toate aceste arme la bord?” a cerut ofițerul Chittingham.

Charles a răspuns sincer. „În cazul în care mă întâlnesc cu oameni care insistă să abordeze barca mea împotriva voinței mele și vor să-mi ia lucrurile.”

„Te îngrijorează pirateria?”

„Exact. *Pirați*.” Charles l-a privit ținând pe ofițerul secund pentru a observa vreo reacție, dar omul nu părea dispus la o introspecție incisivă. „Aceste arme sunt ultimul meu resort. După ce cooperarea, ospitalitatea și zâmbetele prietenoase au eșuat.”

„Care este intenția ta cu aceste arme odată ce ajungi la țarm?”

„Nu sunt de vânzare sau transfer.”

„Ai vreo marfă de contrabandă la bord?”

„Ai fi găsit-o, nu crezi?”

„Poate o cantitate mică de droguri ilegale?”

„Nu sunt narcotice pe această barcă.”

Chittingham a răsfoit pașaportul lui Charles și a menționat liniștit: „Acesta expiră anul viitor.” A continuat să răsfoiască. „Ai călătorit foarte mult, domnule Knight. Când ai fost ultima dată în Statele Unite?”

„Acum șapte ani.”

Ofițerul l-a privit pe Charles prea mult timp, apoi a întrebat: „Te îndrepti spre Charleston?”

„Așa este.”

„Raportează la autoritatea portuară imediat ce intri în port.”

„O voi face.”

„Bine ai venit înapoi în America,” a spus bărbatul cu o nuanță de ură.

Charles a răspuns: „Sper să mai fi rămas ceva din ea...”

„Ce vrei să spui?” a răspuns bărbatul cu dispreț.

Charles nu a clarificat. Nu avea niciun rost să te lupti cu morile de vânt.

Bărbații de la Paza de Coastă au sărit înapoi pe Defenderul lor. Ca măsură de siguranță, bărbatul de pe prova a ținut țevile mitralierei îndreptate în continuare spre Charles. Charles le-a zâmbit în timp ce accelerau și se îndepărtau.

Inima îi bătea cu putere. A inspirat adânc de câteva ori în încercarea de a se calma. Însă zgomotul pânzei principale care se agita îi stârnea o urgență pavloviană de a-și reafirma controlul, iar până nu o făcea, tensiunea avea să persiste. A întors timona spre stânga, aducând barca din fața vântului, până când boomul a căzut în spatele bărcii și pânda principală s-a umflat, încetînd zgomotul neliniștitor. A continuat să întoarcă până când barca lui s-a îndreptat din nou spre Charleston. A apăsă pe butonul care a oprit motorul. Liniștea navigației cu vântul din spate îi aducea o serenitate necesară, iar inima lui a început să se calmeze.

Provenite de pe cealaltă parte a lumii, drogurile lui rămâneau bine ascunse într-un fiting de aluminiu strâns cu șuruburi, corodat și acoperit de sare, la baza catargului, în cea mai adâncă parte a santinei sale, jos, lângă locul unde era montat pe chilă. Charles știa din experiență personală dureroasă că era un loc mizerabil pentru un bărbat să se strecoare și să lucreze acolo. Și niciun câine nu fusese vreodată antrenat să miroasă drogurile specifice pe care le alesese ca prima sa încercare în noua sa carieră.

S-a uitat spre intrarea în portul Charleston, la câteva mile distanță. Spera să ajungă înainte ca soarele să apună.

Vânturile suflau bine pentru ceea ce urma să fie ultima etapă scurtă a lungului său voiaj. A tras de genoa. Aceasta s-a umflat, iar barca a sărit înainte cu două noduri mai repede.

Charles s-a uitat în sus, peste pânza principală, la catargul drept, dar ușor curbat. A râs cu voce tare la o glumă, una pe care omonima yachtului său, umana Caroline - atât de frumoasă, atât de bună, atât de onestă - ar fi apreciat-o. De fapt, ea l-ar fi lovit. Jucăuș, desigur. Responsabilitățile familiei Carolinei o îndepărtaseră de el, probabil pentru totdeauna. Tot ce îi mai rămăsese din ea erau amintirile plăcute ale trecutului lor împreună. Asta și această barcă splendidă care purta numele ei și îl ducea spre un destin pe care nu și-l putea imagina.